



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2358/2019
21.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца „Компанија Јовановић“ д.о.о. из Шапца, коју заступа пуномоћник Оливер Зељевић адвокат из ..., против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Бранислав Секуловић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5605/18 од 14.03.2019. године, у седници већа одржаној 21.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 5605/18 од 14.03.2019. године у преиначујућем делу, тако што се жалба туженог одбија као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Шапцу П бр. 220/18 од 07.11.2018. године у ставовима првом и трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка плати износ од 41.500,00 динара у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П број 220/18 од 07.11.2018. године ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете износ од 503.473,00 динара са законском затезном каматом од 19.10.2018. године па до исплате, док је ставом другим изреке одбијен тужбени захтев за законску затезну камату на досуђени износ почев од 31.01. до 19.10.2018. године. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 150.168,00 динара, а захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко тог износа па до 277.100,00 динара је одбијен (став трећи).

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 5605/18 од 14.03.2019. године ставом првим изреке преиначио пресуду Основног суда у Шапцу П бр. 220/18 од 07.11.2018. године, тако што је одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му исплати на име накнаде штете износ од 503.473,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.10.2018. године па до исплате и обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.700,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом другим обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби

у износу од 86.669,46 динара. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремено ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и да је основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијски наводи не садрже назнаку конкретне битне пресуде која је учињена у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као извршни поверилац покренуо поступак принудног извршења који се води код јавног извршитеља Мирка Ратковића у предмету 130 И.И 11/15 против овде туженог и ББ из ..., као извршних дужника ради наплате новчаног потраживања. Након процене тржишне вредности непокретности (које су биле предмет извршења) извршене од стране вештака грађевинске струке 12.01.2016. године, тужени је уклонио гвоздену ограду којом су биле ограђене парцеле. Вештачењем је тржишна вредност непокретности која је била предмет извршења, процењена тако што је обухваћена и вредност гвоздене ограде до улице као неодвојив део објекта и катастарских парцела, односно као припадак главне ствари-целокупне непокретности. Ова ограда је била уграђена на армирану бетонску подлогу и по исказу истог вештака не представља самостални објекат, већ представља неодвојив део главне ствари. Након две неуспеле јавне продаје непокретност која је била предмет извршења је додељена тужиоцу, при чему је предаја спроведена принудно 30.08.2016. године. Тужилац је намирио своје новчано потраживање (због чега је вођен извршни поступак) из цене непокретности која му је предата. Наведено је утврђено из садржине закључака јавног извршитеља Мирка Ратковића И бр. И.И 111/2015 од 26.11.2015. године, од 25.03.2016. године и од 04.11.2016. године. Гвоздена ограда је постојала на терену приликом процене вредности непокретности 12.01.2016. године, али не и у моменту када је предузета радња исељења извршних дужника 30.08.2016. године. Тржишна вредност гвоздене ограде износи 503.473,00 динара према набавној вредности на дан вештачења и на дан 12.01.2016. године, када је од стране судског вештака у извршном поступку процењена целокупна непокретност која је била предмет извршења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев обавезавши туженог да тужиоцу плати износ од 503.473,00 динара са припадајућом каматом на име накнаде штете-умањења имовине, јер је у поступку извршења гвоздена ограда морала бити предмет извршења, а као неодвојива грађевинска целина са свим осталим непокретностима, чија је вредност урачуната у укупно процењену тржишну вредност непокретности.

Другостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца у првостепеном пресудом досуђеном износу. Према израженом ставу другостепеног суда у радњама туженог којима је умањио вредност непокретности, није причињена штета тужиоцу на тај начин

што га је онемогућио да намири новчано потраживање, ни тако што је умањена вредност тужиочево имовине јер непокретност није била имовина тужиоца све до 30.08.2016. године када му је предата у посед.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је наведено становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права.

Према члану 154. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) ко другоме проузрокује штету дужан је да накнади, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Штета је умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другом физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета) како је то прописано чланом 155. истог закона.

Чланом 9. Закона о основама својинско правних односа прописано је да физичка и правна лица могу имати право својине на стамбеним зградама, становима, пословним зградама, пословним просторијама, пољопривредном земљишту и другим непокретностима, осим на привредним богатствима која су у државној својини (став 1).

Основано у ревизији тужилац указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, из закључка јавног извршитеља Мирка Ратковића у предмету И.И 111/15 од 25.03.2016. године произилази да је истим наложена овде тужиоцу предаја непокретности у својини извршног дужника овде туженог и са правом коришћења катастарске парцеле заједно са свим саставним деловима непокретности који нису одвојиви од непокретности. Такође, из списка произилази да је спорна гвоздена ограда која је уклоњена у току трајања извршног поступка (након процене вредности непокретности 12.01.2016. године, а пре иселења извршног дужника 30.08.2016. године), била саставни део непокретности која је била предмет извршења. Из исказа сведока грађевинске струке саслушаног у првостепеном поступку у својству сведока, произилази да је гвоздена ограда била саставни и неодвојиви део непокретности које су биле предмет извршења, јер није имала статус самосталног грађевинског објекта, па је исту процењивао као припадак главне ствари тј. целокупне непокретности. Како је гвоздена ограда била припадак главне ствари-непокретности, грађевинског објекта, и припадала је истом власнику, онда у таквој ситуацији припадак ствари дели судбину стамбене зграде, као главне ствари. Будући да је у поступку извршења гвоздена ограда била предмет извршења као неодвојива грађевинска целина са свим осталим непокретностима, а њена вредност је урачуната у укупно процењену тржишну вредност непокретности које су биле предмет извршења, односно да је од момента процене вредности целокупне непокретности у поступку извршења па до предаје ових непокретности тужиоцу, била отуђена, тужиоцу је на тај начин причињена штета настала умањењем његове имовине у смислу чланова 154. и 155. ЗОО, због чега је тужени у обавези да овако насталу штету надокнади. У таквој ситуацији, по оцени Врховног касационог суда није било места одбијању тужбеног захтева тужиоца, имајући у виду да је тужени својим поступањем проузроковао штету тужиоцу, из којих разлога је преиначио другостепену пресуду, потврдио првостепену пресуду којом је тужени обавезан да плати тужиоцу износ од 503.473,00 динара, на име накнаде штете са припадајућом законском затезном каматом.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка Врховни касациони суд је донео на основу члана 165. став 2. и 154. и 163. ЗПП, тако што су тужиоцу досуђени трошкови на опредељен захтев и то за састав ревизије у висини од 12.000,00 динара, на име судске таксе на ревизију 11.800,00 динара и на таксе на ревизијску одлуку 17.700,00 динара, односно укупно 41.500,00 динара. Трошкови су одмерени у складу са успехом у спору и важећом Адвокатском и Таксеном тарифом.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић